



Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

XXI. In quibus casibus confessio nulla sit & ideo iteranda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

ritum seu virtualem, aut interpretativum.

Quæres, an etiam pœnitens ad sigillum teneatur respectu eorum, quæ confessarius in hujus Sacramenti administratione ipsi vel dixit, vel injunxit. Communis Theologorum responsio est negans ut docet, Major Sotus, & alii apud Suar. disp. 33. sect. 4. canones siquidem sigilli obligationem præcipientes nullam pœnitentis faciunt mentionem. Quamvis autem sigillo Sacramentali non obligetur, lege tamen naturali tenetur ad secretum servandum, quando ex illius revelatione aliquod damnum in ipsum confessarium derivaretur; aut, quamvis nullum inde ipsi immineret damnum, aliquid tamen contra ejus voluntatem in illius secreti manifestatione, sine ulla rationabili causa fieret. Quod si confessarius eo impietatis delaberetur, ut in ipso Pœnitentiæ tribunali pœnitentem ad peccatum aliquod sollicitaret, tunc posset pœnitens illum ad superiores deferre; imò aliquando teneretur: si nimirum ex silentio suo plurimum aliorum ruinam sequi videret, quos ipse confessarius ad peccandum induceret.

SECTIO XXI.

In quibus casibus confessio nulla sit, & ideo iteranda.

EX ante dictis facile colligi potest, quænam ad confessionis Sacramentalis & subsequenter absolutionis validitatem necessariò requirantur, tam ex parte pœnitentis, quàm ipsius confessarii; quorum si vel unum desit, confessio illa, & absolutio irrita sit, atque adeò iteranda. Quæ quidem majoris facilitatis gratia breviter hic subiciemus.

Atque in primis ex parte pœnitentis quinque præsertim requiruntur. Primum est, ut diligentiam rationabilem, & sufficientem adhibeat in discutienda conscientia, præsertim quando ad Pœnitentiæ tribunal rariùs accedit.

K

& se

& se alicujus peccati mortalis reum esse deprehendit, aut dubitat: unde si in illa discussione ita negligens sit, ut exinde sequatur obliuio peccati alicujus mortalis, quod sibi in memoriam facile reducere potuisset, ac debuisset, tunc confessio nulla erit, & proinde iteranda.

Secundum est, ut pœnitens veram de peccatis commissis contritionem, aut saltem attritionem actualem concipiat, idque ante confessionem, aut in ipsa confessione, aut saltem ante absolutionem; prout superius à nobis explicatum est: quæ quidem actualis contritio, vel attritio, si desit, confessio irrita erit, & proinde iteranda.

Tertium est, ut firmum concipiat propositum non amplius peccata illa committendi, de quibus se accusat, idque vel actuale, vel saltem virtuale, ut supra declaratum est: quod etiam intelligi debet, quando quis de solis venialibus confitetur; si enim nullum nequidem virtuale propositum haberet pro viribus peccata illa de vitando obicem hujus Sacramenti effectui poneret: & quamuis si sola peccata venialia confessus fuisset, non teneretur eadem iterum in confessione declarare; teneretur tamen de proposito illius defectu, & indigna Sacramentalis absolutionis perceptione se denuo in Pœnitentiæ tribunalibus accusare.

Quartum est, ut pœnitens omnia peccata mortalia etiam purè interna, quæ post diligens examen memorie occurrunt, eorumque numerum & circumstantias species immutantes aut notabiliter aggravantes, quando illas tales agnoscit, vel de iis à confessario interrogatur, in confessione explicet: unde si scienter & data opera peccatum aliquod mortale omittat, aut peccatorum à se commissorum numerum, vel circumstantiam aliquam necessarium declarandam reticeat, confessio nulla erit, tenebiturque non modo peccatum illud scienter omissum, sed & omnia alia, & singula mortalia in illa confessione explicata iterum clavibus Ecclesiæ subiicere; imò & omnes confessiones subsequentes iterare, in quibus confessionis illius sacrilegæ sibi conscius, eius defectum supplere non curaverit. si tamen eidem Sacerdoti confiteretur, & ille saltem

in genere peccatorum ipsius poenitentis sibi declaratorum recordaretur; tunc poenitenti sufficeret omissum peccatum declarare, & se de illarum confessionum defectibus accusare.

Quintum denique, ut satisfactionem rationabilem a confessario sibi inunctam ex animo acceptet, & suo tempore adimplere proponat: si enim nullam omnino satisfactionem acceptare vellet, absolutionis recipiendae capax non esset.

Ex parte autem confessarii ad validitatem hujus Sacramenti tria requiruntur, quorum si vel unum desit, Sacramentum etiam irritum erit. Primum est debita verborum forma, seu absolutionis prolatio; quod attendere maxime debent illi, qui Poenitentiae administrandae frequenter incumbunt, ut non ex quodam usu, & consuetudine, neque nimis festinanter, sed distinctè Sacramentalis absolutionis verba proferant; alias propter vel unicam syllabam omissam grave sacrilegium incurrere posset confessarius, ipsumque poenitentem licet sitè dispositum hujus Sacramenti effectu privare.

Secundum est, debita intentio actualis aut saltem virtualis, ut supra cap. i. explicatum est: hac siquidem deficiente ejus absolutio, quamvis ore prolata, nulla & irrita foret. Ideirco consultissimum est, ut Sacerdos hoc Sacramentum administraturus, prius mentem in Deum elevet, & intentionem suam pro hoc Sacramento debite omnibus poenitentibus eius tribunali adstantibus administrando dirigat; eamque quantum poterit, quoties absolutio cuique illorum conferenda erit, renovet.

Tertium denique est, legitima potestas, & jurisdictio, sive ordinaria, sive delegata cum debita Episcopi approbatione; non enim est major defectus quam potestatis, qua deficiente *nullius momenti erit absolutio*, ut loquitur Conc. Trid. sess. 14. cap. 7. ac proinde irrita & nulla: quare attendere maxime debet confessarius, an potestatem sufficientem habeat, an poenitens ejus jurisdictioni subsit, an peccatum aliquod reservatum commiserit, vel censuram incurserit, à qua illū absolvere non possit; quo tamen in casu

non

non

non statim pœnitentem à se abiicere, sed benignè ac misericorditer deberet illum monere, & excitare, ut ad superiorem recurrat: imò interdum præstaret, ut ipse confessarius ex charitate in se susciperet onus adeundi superiorem, & facultatem illum absolvendi postularer, ut si ipse pœnitens maiori animo satisfactionem injunctam adimpleret, & remedia peccatis in futurum devitanda apta, & à confessario propofita libentius amplecteretur.

SECTIO XX.

Quid fit satisfactio Sacramentalis.

SATISFACTIONIS nomine intelligitur actio illa, qua is qui alterum læsit, tantum facit, quantum satis est injuriam compensandam; vel quantum is, qui læsus, justè exigit, ut docet Bellarm. Lib. 4. de Pœ cap. 1.

Quamvis autem nullus homo (ut in priori hujus operæ parte tract. 5. & 6. dictum est) possit Deo pro peccatis satisfacere, nisi condonatio aliqua gratuita interveniat, parte ipsius Dei; supposito tamen gratiæ dono, per Christi Domini merita collato, certum est, satisfactionem quam Deo exhiberi posse ab homine, ejusque opera quædam esse satisfactoria, ut ex infra dicendis patebit.

Est autem hæc satisfactio duplex: alia siquidem est Sacramentum fit, alia Pœnitentiæ Sacramento conjungitur, estque illius pars integrans, ut supra dictum est; quidem, quoniam non solum ex opere operantis, sed etiam ex opere operato sortitur effectum suum, ideo potior est, & majorem vim habet.

Rursus, hæc satisfactio Sacramentalis duplex distingui potest: una minus propriè dicta, quæ reperitur in satisfactione, & confessione, aliisque pœnitentis actibus, absolutionem antecedunt; per illos enim actus satisfactio aliquam Deo exhiberi docuit S. Thom. in 4. q. 72. art. 2.